

FÜLLER TÍMEA

Tócsaűkőben

FÜLLER TÍMEA

Tócsa-tükörben

Mesék, tárcák, novellák

BUDAPEST, 2013

Szerkesztette
DOBSONYI SÁNDOR

Minden jog fenntartva. Bármilyen másolás, sokszorosítás,
illetve adatfeldolgozó rendszerben való tárolás
a kiadó előzetes írásbeli engedélyéhez van kötve.

© Füller Tímea, 2013

© Luther Kiadó, 2013

Kiadja a Magyarországi Evangélikus Egyház Luther Kiadója
Budapest, 2013

Felelős kiadó: Kendeh-Kirchknopf Péter

A borítót Lukács Gabi fotójának felhasználásával

Török Andrea tervezte.

Készült a Gyomai Kner Nyomda Zrt.-ben
Felelős vezető: Fazekas Péter vezérigazgató
Telefon: 66/887-400

ISBN 978-963-380-029-4

AMI ELVÉSZ, ÉS AMI MINDIG A MIÉNK

Amatőr számításaim szerint egy ötgyermekes családban legalább félóránként mindig történik valami. E történések egy része a múltékony pillanat öröme után hamar feledésbe merül, egy része viszont érdemes arra, hogy megőrizze a családi krónika. Ezeknek az utókor számára rögzített emlékeknek egy része pedig méltó arra, hogy belekerüljön egy igazi, nyomtatott könyvbe.

Persze nem csupán a gyerekek és a szülők történeteibe csöppenünk, ha ezt a kötetet olvasgatjuk. A többiek is ott sorakoznak mind: arcok, sorsok a gyülekezet közösségéből, az iskolából, a faluból, a városból. Emberek lépnek elő a múltból: például Etelka néni és Károly bácsi, aki árnyékvilágbeli képeket fest, no meg a báli ruhás Matild, aki egyébként hajléktalan. Azután mindenféle furcsa szerzetekkel is találkozhatunk: egy valaha lila színben pompázó plüss egyszarvúval, amely mindig elvész és megkerül, egy körömkeféből átminősült vasalóval, és Jerikó rózsájával is...

Nem is tudom, miért, de Füller Tímea írásai engem a *Váratlan utazás* című filmsorozat epizódjainak hétköznapi, kedvesen emberi történeteire emlékeztetnek. Valami finom humorral átszőtt bölcsesség az, ami tapintatosan közelít hozzám ezekből az igaz mesékből. Arról szólnak ezek a történetek, hogy az élet gazda-

gon árad körülöttünk, és mindig meglepődhetünk valamin. Arról üzennek a mesék, hogy a Gazda egyáltalán nem sértődik meg rakoncátlan almafacsemetéje viselkedésén, meg arról, hogy végül is mindenünk megvan, és hogy az igazi, egyetlen valóság a Szeretet.

Varga Gyöngyi

TÓCSATÜKÖR

Vannak borús napok, amikor sötét felhők borítják életünk eget. Van, amikor elveszítjük az örömünket, reményünket. Még felnézni sincs erőnk. Ilyenkor jó egy kis tócsa, amelyben itt lenn is tükröződik valami a fentből. Ezek az írások is ezért születtek. Hogy lehorgasztott fejjel is megpillanthassuk az eget, az Égi Jóságot – legalább egy kis tócsatükörben.

Szeretettel minden olvasónak:

Füller Tímea

* * *

Külön köszönet

Lázár Ervinnek a biztató hangú levelekért. Ervin apó, írok!

Döbrentey Ildikónak a sok jó tanácsért, baráti támogatásért. Hatalmas ölelés!

Schäffer Erzsébetnek és *Varga Gyöngyinek*, akik úgy fogadtak és segítettek, mint a jó testvérek. Köszönöm!

Dobsonyi Sándornak, aki minden soromat elolvassa. Hála érted!

Mindenkinek, aki szeret, biztat, elfogad, hogy egészen közélről ismerhessem Isten érintését.

Egy vagyok közületek.

Mesebeszéd

BÉKA RÉKA

AZON AZ ŐSZI ESTÉN talán hétéves lehettem. Apám már nem lakott velünk akkoriban, a testvéreim nyafogó óvodások voltak, anyám a húszas évei közepén járt, gondterhelt volt, fáradt, mindig pénzszerűvel küszködött. Ha így visszagondolok rá, borzasztó is lehetett volna az egész, de valahogy mégsem volt az. Igaz, ott laktunk a falu közepén az egyik legöregebb épületben, a két rendes ház közé ékelt picike cselédlakásban. A fala hullámos, a padló korhadt, és az egész annyira parányi volt, mint a mesebeli házikók. Nem volt kertünk sem, mint a többi falubelinek, az utcáról egyenest a cipősszekrény meg a fogas mellé léptél be, onnan jobbra a szoba, balra a konyha nyílt. A többiek udvarára a hamarjában összeütött kis fürdőszoba nézett vaksi ablakszemeivel.

Zajos család voltunk, és ezen a délutánon, ha jól emlékszem, talán még a szokásosnál is hangosabbak lehettünk. Vagy csak anyám volt fáradtabb – mindenestre egyre keservesebb képpel ült a kanapén, és próbálta rendbe hozni valahogy öcsi kilyukadt térdű nadrágját. Foltos volt már az a nadrág úgyis, a folt foltozásával bíbelődött. Olykor-olykor ölébe ejtette

azt a lehetetlen ruhadarabot, és sóhajtozott. De ezt egyedül én vettem észre, a kicsik jól elvoltak egymás nyaggatásával.

Odabújtam anyám mellé szorosan, hogy érezzem a teste melegét, és kérdőn néztem rá, hogy tudja, figyelek, most elmondhatja, mi bántja.

– Nagy a baj, kis bogaram – nézett rám szomorúan. – Ma jött egy olyan számla, amire nem számítottam, fogalmam sincs, hogy jövünk ki hónap végéig a pénzünkből, az öcséd nadrágjából sem tudom, hogy varázsoljak használhatót... Ráadásul fáj a fogam. El kellene menni a fogorvoshoz, de félek egyedül hagyni benneteket... mit művelnétek itthon addig... Segíteni meg senki nem ér rá, napközben dolgoznak az emberek, estére kimerültek.

– De hiszen te is dolgozol napközben – néztem rá értetlenül.

Elmosolyodott.

– Az más. Nekem itt vagytok ti. Igen, veletek, értetek minden jól is van. Csak ez a fog... – és arcára simította a vizes zsebkendő.

Most értettem meg ezt a mozdulatát: napok óta küszködhet. Elszégyelltem magam.

– Anya, menj el nyugodtan. Majd én vigyázok a kicsikre. Menj csak, minden rendben lesz, meglátod.

Anyám nemigen hagyott egyedül bennünket. Ha lehetett, mindenhová együtt mentünk. Most is tipródott egy kicsit magában, nézett rám áthatóan, hogy vajon elbírok-e igazán ezzel a feladattal. Mérlegelt, sóhajtozott. Aztán tétován felállt, fejcsóválva borzolta meg a hajam, a varrókosarába ejtette a nadrágot, és elindult

cipőt, kabátot venni. A kicsik ezt rögtön észrevették, és nyaggatni kezdték.

– Ne menj el! – kérlelte öcsém, és a lábába csimpaszkodott.

– Sietek vissza. Addig Réka mesél nektek – ígérte anyám.

– Hozzál nekünk valamit! – nyafogott a húgom.

Anyám beharapta a szája szélét. Mosolyogni próbált, de majdnem sírás volt az, én már láttam. Gyorsan betereltem a kicsiket a szobába.

– Csönd legyen már! Anyának dolga van, és ha tud, biztosan hoz is nekünk valamit, ha meg nem tud, akkor majd hoz legközelebb. Ha lesz pénze.

– Óóóó, most hozzon inkább! – könyörgött öcsi.

– Ha nyugton maradsz, olvasok neked mesét. (Ez persze nem volt egészen igaz, hisz éppen csak hogy tudtam olvasni, de a mi könyveinket már egytől egyig képes voltam remekül elmondani.)

– Persze, mindig csak neki! – puffogott rögtön a húgom.

– Jó, neked is – egyeztem bele, és már nyúltam is a könyvért.

Anyámmal nem sokat bajlódhatott a fogorvos, mert mire a meséket elmondtam, már nyílt is az ajtó. A kicsik rögtön faképnél hagytak, úgy futottak ki az előszobába hozzá.

Ott állt, a fogai közül még lógott a gézdarab, a szája elé zsebkendőt tartott, amikor beszélt, de a másik kezében – láttuk – rejtegetett valamit. Úgy is igyekezett, hogy látsszon. Mi egyszerre kiabáltunk és ugráltunk, hogy megmutassa, mit hozott, ő meg ragyogó szemmel

nézett ránk a zsebkendője mögül. Azt nem nagyon értettük, mit mond, de amikor a tenyerét kinyitotta, ott ült benne a legbájosabb kis béka, akit valaha láttam. Rongyos piros masnival egy kis levél volt a nyakába kötve.

Mint legnagyobbra, rám várt a megtisztelő feladat, hogy izgalomtól remegő kézzel kibontogassam a masnit, majd a levelet. Felnőttírás volt rajta, nehézkes, egyenetlen betűk, amelyek már elfelejtették, hogy valaha – szépen – hogyan is festettek. Kibaggattam őket valahogy mégis.

„Kedves Kovács gyerekek! Én egy elvarázsolt királykisasszony vagyok, és csak akkor változhatok vissza emberi alakomba, ha lesznek, akik vállalják értem az áldozatot. Egy próbát kell kiállniuk: két hétig nem ehetnek édességet. Még Túró Rudit sem. Ha találok három ilyen jólelkű gyereket, újra királykisasszonyvá változhatok, ha nem, örökre békaként kell élnem. Kérlek benneteket, segítsetek megtalálnom megmentőimet! Üdvözlettel: Béka Réka”.

– Béka Réka! Béka Réka! – vigyorgott az öcsém.

A húgom csak állt tátott szájjal, kikerekedett szemmel. Megint csak nekem volt helyén az eszem.

– Csönd! Figyeljete! Mi éppen hárman vagyunk. Meg tudnánk menteni a kis királylányt.

– Jó, de ki akar itt csoki nélkül lenni két teljes hétig? – tárta szét a karját a húgom.

– Béka Réka druszája – pimaszkodott öcsi.

– Igen, én vállalom – húztam ki magam, mint egy hős.

A testvéreim egymásra néztek, aztán anyámra, aki csak a vállát vonogatta, hogy mit tudja ő, ezt nekünk

kell eldönteni. Végül némi tanakodás után öcsi meg húgi is bólintott. Az öklünket egymásra tornyoztuk, mint az összeesküvők, és megfogadtuk, hogy mi leszünk a hős megmentők. A békát egyelőre a gyerekfürdető kádba tettük, és gyönyörködtünk benne, ahogy pont úgy tempózik a tenyérynvi vízben, mint az olimpikonok a tévében.

Anyám még mindig nem tudott rendesen beszélni, viszont megterített, és odarendelt minket vacsorázni. A fürdés után már jobban volt, mesélt nekünk, mi pedig odadugtuk a zoknis talpukat a meleg cserépkályha csempéihez, és nagyon boldogok voltunk.

Másnap reggel Béka Rékát testületileg elszállítottuk a falu legszebb helyére, és szabadon engedték, miután biztosítottuk elszántságunkról.

A gondok csak este kezdődtek, amikor először eszünkbe jutott a csokoládé, és fogadalmunk alapján – ugye – nem lehetett enni, pedig jó lett volna. Kicsit veszekedtünk is, de anya akkor elmesélte, hogy az elvarázsolt királykisasszonyt milyen boldogtalan szívvel várja vissza a szerelme, és mi megint megerősödtünk elhatározásunkban: megmentjük.

A legnehezebb persze a vásárláskor volt. Hiszen anyát máskor azért időnként rá-ráveltük, hogy vegyen egy kis édességet, most viszont csak sóhajtott, és megkérdezte, hogy komolyan gondoljuk-e. Mi meg a fejünket fogtuk, mert ki hitte volna, hogy ilyen hosszú idő két hét. Öcsém hangosan sóhajtozott, morgott, a húgom pofákat vágott, én meg jól hátba vágtam őket, hogy még ennyire sem képesek. És emlékeztettem mindkettőt, hogy az ígéret szép szó, ha megtartják... ugye.